

Uit de tijd *column*
door Susanne Oomkens

Het groene boekje

Ze oogt klein en kwetsbaar in haar nachtgewaad. Na 92 jaar is haar leven voorbij. Haar twee dochters en schoondochter mag ik begeleiden als zij haar de laatste verzorging geven; ze wordt liefdevol door hen gewassen en krijgt de kleding aan die met aandacht voor haar is gekozen. De sfeer is ontspannen. Er is ruimte voor ontroering maar ook voor een lach. Met een beetje make up lijkt ze tenslotte weer op de krachtige dame die ze bij leven was. Als het moment gekomen is om haar over te brengen naar het rouwcentrum rijdt één van haar dochters met haar moeder mee in de rouwauto. Als ze mij daar weer ziet pakt ze even mijn hand en fluistert zachtjes: 'Wat is dit mooi zo!'

De volgende dag zit ik met de drie kinderen en hun levenspartners aan tafel. Ze vertellen me over de bijzondere vondst die ze die ochtend deden op de kamer van moeder: een klein groen boekje. Eén blaadje is er uit gescheurd. Op het volgende staat een ontroerende en zó liefdevolle afscheidsrede van een moeder, een oma aan haar naasten. Het raakt me. Deze tekst zal in de dienst worden uitgesproken. Samen met nog een schrijven dat ze van haar vonden; over hoe ze gewild zou hebben dat de wereld er uit zou zien als ze dat simpelweg met een toverstokje had kunnen bewerkstelligen. Het ademt wijsheid uit.

Haar kinderen vertellen me meer over haar; hoe ze verschillende malen met kanker streed en dat ze een hersenbloeding kreeg. Haar kinderen waren toen nog klein en gingen voor haar bidden en een kaarsje aansteken in de kapel. Haar zoon heeft op dat moment een helder wit licht ervaren. Zijn moeder beleeft op exact hetzelfde moment in het ziekenhuis een bijna-dood-ervaring. Hoe dat is geweest heeft ze opgeschreven, in een groen boekje, vertelde ze ooit aan een kleindochter. Juist dat blaadje is er niet meer. Het mysterie rondom deze ervaring nam ze met zich mee toen ze het leven los liet. Ons in onwetendheid achterlatend.